

Empátia

Amikor kiengedték a nővéremet az elmegyógyintézetből, odaköltözött hozzám a düledező-omladozó házamba, amit még a szüleim halálával örökölt pénzből vettem. Taxival érkezett egy hétköznapi délután, bármiféle előzetes bejelentkezés nélkül. Ösztönösen megsejthette, úgyis odaveszem magamhoz. Hogy milyen körülmények között vagy miért eresztették vissza a szabadba, fogalmam sincs róla. Talán a túlsúlyfoltosság, orra alá dugtak egy nyilatkozatot, hogy firkantsa alá, majd kilökték az ajtón. Meglehet, egyszerűen csak kísértelt onnan, amikor éppen nem nézett rájuk senki (ki is figyelne oda egy efféle helyen?) – ő sosem hozta szóba, én pedig nem faggattam ez ügyben. Mérhetetlen boldogsággal töltött el annak tudata, hogy újfent magam mellett tudhatom, ezért próbáltam a lehető legtovább késleltetni a tények rohamát, nehogy megtörjön a varázs. Amióta elszakították tőlem – nevetéstől könnyes arccal nyújtotta felém szüleim vérével fénylő, vörös kesztyűként borított kezeit –, úgy éreztem magam, mintha amputációt hajtottak volna végre rajtam, mintha bensőmből tépték volna ki csapkodó, sikító, tébolyodott alakját.

A házam az autópálya mellett állt egy téglalap alakú lakótelepen, pontosan a LAX légi-folyosója alatt. A lakóházak a téglalap felső részében épültek, alját egy fedetlen garázs foglalta el. Ahogy az el-eldübörgő gépek szünni nem akaró kórusa megdöngötte a házat, a garázs is berezonált, mint valami üstdob: megrázkódhatta a satnya gipszfalakat, miközben egy harmonikaszerű, mély frekvenciájú hang végighullámozott a lécpadlón.

Néhanap, még nővérem érkezése előtt, órákon át álltam meztelenül a padló közepén, miközben róla álmodoztam; ahogy a rezonáló ház csupasz talpaimon keresztül még a csontjaimat is megrázza, mintha testem valami kongó harang volna, hozzá hangolódna a hullámokhoz, együtt vibrálna – tökéletes harmóniában – a kinti világban ide-oda áramló frekvenciákkal. Vérem gyönyörrel telten lüktetett. Ő járta át testemet énekhangjával, ő szölongatott cellája távolából, ő bocsátotta meg titkaimat, mosta át elmémet. De igazán romlott levegő terjengett a házban, áporodott, akár testem bensőjének szaga, mintha egy folyton csak növekedő csigaházat préseltem volna ki bőröm pórusaiból, most pedig odabenn kuporognék, bűdösödnék, rothadnék eltelve önsajnálattal, amiért nem lehetek a közelében.

Többé nem hagytam el a helyet, csupán annyi időre, hogy megvegyem az alkohol- és húsadagomat. Rendszeresen berúgtam, a kötelékeket kicsit meglazítandó, amik önmagamhoz kötnek, illetve nyersen ettem a húst: azt képzeltem, az ő húsát falom és plántálom el a gyomromban, ahol növekedhet és élhet általam, akár egy rákos daganat. Amikor az ítélet szerint be kellett vonulnia arra a helyre, belőlem abban a pillanatban kezdett elszívárogni az életerő. Amint kiléptem a bíróság épületéből a Los Angeles-i gyilkos napfénybe, a fény akadálytalanul hatolt át szemgolyóimon és jutott el a koponyámba, s kezdett el hizlalni egy tumort agyam közepében. A daganat egy rózsza formáját öltötte magára, szirmai pedig oly élesek voltak, mint a borotvapenge. Minden egyes gondolattal egy szírom kiszakadt a virágból, s keresztülhasította magát agyam szövetén, így lassan a rózsza jókora darabokat vágott ki önnön identitásomból.

Nővéremet már három éve nem láttam. Nyár közepe volt. A fejünk fölött futó autópálya korrodálódó fémszerkezetének sárga pernyéjét egy pillanatra sem szűnt meg hullatni az alatt húzódó házsorra, a fémpor égette a bőrömet, a szememet, egész szomszédságomat pedig mintha arany pigmenttel vonták volna be: úgy ragyogott minden, akár a cápa bőre a napfényben. A hőség és a szmog szinte egymáshoz tapadtak. Nehezemre esett a légzés, fájt: minden egyes levegővétellel mérgek áradnak szét a testemben. Kicsit kótyagosan ücsörögtem a házban: lekapcsolt lámpák, behúzott függönyök; izzadtam. A tévé sötét képernyőjét bámultam, néztem, ahogy visszatükröződik rajta cigarettám parazsa. Az üvegen lebegő zsarátnokkal azonosítottam magam, csövek, elektromos szerkentyűk sivár világában éltem.

Egy dudáló autóra lettem figyelmes. Kinéztem az ablakon, és megpillantottam őt: mereven ült a taxi hátsó ülésén, zavartan pillantott körbe, mint aki bizonytalan benne, mi is következik, sőt, abban sem biztos, hogy jó címre jött. Vonaglani kezdett az ülésen, mintha valami élőlényen ülne, próbálna kitörni szorításából. Úgy tűnt, már elfelejtette, csak ki kell nyitnia az ajtót és kiszállni. Csapzott haja fejéhez tapadt, fénylett a zsírtól, mint aki most lépett ki a zuhany alól. A homlokához tapadt tincseket húzogatta, tépdeste vékony ujjai-val, mintha valami hosszú, fekete férgek lennének, amiket rettegve tapogat. Ám számomra még így is maga volt a megtestesült szépség. Hosszú, elegáns nyak, akár egy hattyúé, akár anyánké, mielőtt elmetszette. Kiemelte arcát: lágy, fehér, ovális szobor fénylő talapzaton. Egy felsőbbrendű, kiválasztott lény arca, s oly fekete szemek csordultig telve kegyetlenséggel és szálnalmat nem ismerő intelligenciával, hogy amikor fürkészni kezdtem, hatalmába kerített az érzés: a közelében mindig is egy meghunyászkodó, egydimenziós alak – egy jelentéktelen árnyék az ő, világra vetülő alakja mellett.

A taxis újfent túlkölt, és aggodalmasan pillantgatott fölfelé, az ablakban meglibbenő függöny irányába. Én azonban csak álltam ott átszellemülten, figyeltem alsó ajkának reszketését: ugyanaz a régi remegés, emlékszem, ahogy meztelenül feküdtünk egymás mellett az ágyára terített hűvös lepedőn, az ajtó zárva, szüleink aludtak, egymás elektromossággal telt bőrét simogatjuk a pávatollakkal, amiket a hátsó udvar mögötti mezőn találtunk. Ajkát remegő állatnak képzeltem, ő pedig megtanította, hogyan harapdáljam, hogyan játsszak vele, hogyan kínozzam, mint ragadozó a prédáját.

Boldogságtól mámorosan repültem le a lépcsőn. Közös életünk emlékei sűrűsödni kezdtek, majd tojás módjára robbantak szét a torkomban, kétségbeesése szinte ellenállás nélkül áradt szét bennem. Esetlenül kotorásztam zsebeimben pénz után kutatva, hogy kifizessem a taxist. Közben nővérem kiszállt a taxiból, és bizalmatlanul húzta össze szemeit, amikor a nap felé fordult, mintha szembeszállna hőjével, a terjengő szmoggal. Remegve állt ott rózsaszín, intézményi fürdőköpenyében és papucsában. Egyik lábát rendkívül akkurátusan borotválták meg és kenték fényesre valami krémmel: halvány rózsaszín márvány módjára verődött vissza róla a napfény. Másik lába viszont úgy nézett ki, mintha most ásták volna elő, miután sokáig rothadt a mocsokban. Úgy villant elő a köpeny alól, akár egy majomszerű kar egy sötét, nedves barlangból. Durva szörzet borította, ami hirtelen szakadt meg légies bokacsontjánál, talán a csonton feszülő bőr alatt áramló vér túl kevés volt ahhoz, hogy ott is nőjön. A szörzet takarta bőr gangrénás, hüllőszerű írha, jókora fehér pikkelyek hámlottak le róla és akadtak bele a szőrszálakba: úgy csillogtak a napon, mint megannyi gyöngyforgács.

Előrehajolt, majd arcon csókolt. Hűvös, nedves ajkak. Éreztem, elgyengülök. Köpenye alól rothadás szaga áradt, saját bensőmre emlékeztetett. Amikor elhúzódtam tőlem, egy ezüstös nyálcsík pókfonalszerűen feszült ki közöttünk, akár egy sérülékeny, áttetsző ideg, ami összeköti bőrünket. A betonútról visszaverődő hő kissé meglebbentette. Éreztem, ahogy szeretete átlüktet ezen a folyékony dróton egészen az agyamig, titkok tárulnak elélem, magánya pedig szétárad bennem.

Köpenye szétnyílt, egyik melle a maga nemes egyszerűségében villant elő, ernyedten, védtelenül a nap sugaraival szemben. A taxis is észrevette, de úgy tett, mintha nem látná, akárcsak én egy pillanatra – szinte a fogaim között éreztem a rugalmas bimbót, miközben a gyógyító tejet szívom. Kifizettem a gennyedéket, majd értésére adtam, hogy takarodjon a pokolba. Összehúztam a köpenyét, és megindultunk fölfelé a lépcsőn.

A lépcsőfordulóban megpihentünk, éppen az ajtó előtt, a korhadtt fakorlátra támaszkodtunk, és az autópályát méregettük. A szmog fátyla: akárha megbarnult vérből lenne. Átkaroltam. Az égbolt: elnyűtt pléd, inkább lefelé bukó, mint az égbe vesző, a hangok, zajok fala azonban körbezárta, ezért mintha pont a fejünk fölött porladt volna semmivé. A levegő szirupszerűen ragadt arcunkhoz. A repülők oly közel húztak el fölöttünk, hogy hasukat akár óriási csónakaljnak is nézhette az ember egy tó mélyéről. Elhaladtukkor nyögött, remegett az egész ház, szinte láttuk az utasok csodálkozó arcát, amikor észrevesznek bennünket: talán miniatűr, mégis élő próbababáknak hittek minket egy hatalmas vidámpark közepén.

Kezemmel az autópálya felé mutattam. Követte tekintetével. Éppen a mi magasságunkban épült, és olyan közel, hogy majdnem elértem a mellvédjét. Ám az autóvezetők a szélvédők mögötti elszigetelt, légkondicionált világukban egy másik valóságon utaztak keresztül kapszuláikban; tökéletes elzártágban, mintha egy akvárium üvegfala választott volna el bennünket.

Vállamra hajtotta fejét. Könnyei átítatták az ingemet, és savként marták bőrömet. Megcsókoltam nyirkos homlokát, s láttam, ahogy szemeivel az elsuhanó autókát követi. Mindegyik vezetővel szemkontaktust próbált teremteni. Sugárban lövellt ki szemeiből a tömény gyűlölet, ahogy próbált kapcsolatot teremteni velük. Ha valamelyik találkozott volna tekintetével, azonnal meg is sült volna az a sűrke szivacs a koponyájában. De senki se nézett oda. Számukra az autópályán kívüli világ láthatatlannak bizonyult.

A házban sötétség uralkodott. Amint tekintetünk hozzászokott a fény hiányához, előbukkant a szoba a maga részleteiben, lassan, akár régi emlékek a múlt kódján keresztül. Megállt a szoba közepén, és forogni kezdett, miközben ujjaival a semmit tapogatta, mintha egy rejtett világot megidéző varázslónő lenne, és átszippantaná lényemet magába az ujjai közé fogott nyílásokon át. Hiánya okozta elerőtlenedésem fokozatosan vált mindkettőnk számára világossá. A lenyűzött, aszott testek a plafon gerendáiba vert kampókon lógtak szerte a házban, a hőség hatására belőlük csorgó rothadt lé megtöltötte a sötét szobák levegőjét: hervadó liliomok egy gennyes borított kertben.

Nővéremről a földre hullott a köpeny. Romlott hús, a szivárvány színeiben játszó vér: teste úgy tárult föl, mint éji virág a holdfényben. Meztelenül táncolt a zsigerek, szemét, sörösuvegek borította padlón, mintha egy vöröslő tenger habjai között lejtene örömittas táncát. Bensőjének illata kezdte megtölteni a helyet, fokozatosan nyomta el nyomorúságom szagát mirigyei balzsamával; a parfüm, amely oly közel áll saját testem szagához, királynőjét ápoló rovar módjára vonzódott hozzá. Arcáról fény áradt: akár valami mágikus égitest, ami

magához rántja környezete fényét és hőjét. Szinte átáramlottam belé. Testem energiáját szemei fölitták. Karjait széttárta, majd átölelt egy csók kíséretében, ami egyszerre szárított ki és töltött meg melegséggel – úgy véltem, életerejé szívárogo át belém. Nyelve bársony csiga, most fúrja át magát a számba, és torkomon keresztül az altestembe vonaglik, ahol a neki készült fészekben nőni kezdhet.

Kigombolta a nadrágomat, s ugyanazt a dalt kezdte gögicsélni a fülembé, amit gyermekkorunkban: titkos, rég elfeledett üdvözlő formula. Forró, merev péniszem hasa hűvös, olajos bőréhez nyomódott. A belőle áradó erő megkeményített. Átáramlott belém, bensőmben hajladozott. Ahogy görcsös összehúzódásaim nyomán a meleg, fehérítő anyag elötört belőlem, csészét formált kezeiből, majd a folyadékot hasára öntötte, és mellére, nyakára és arcára kente, új bőrréteget készítve magának, mint egy gubójából kikelő hernyó a ringó hús fénytelen erdejének mélyén.

Beszögelte az ajtókat a házban. A minden zugban föllelhető húson és véren él. A függönyön átszivárgó napfény, akár a vizelet. Végigpásztázza, keresztül-kasul bejárja belsőmet, belém váj. Élettelen tárgy vagyok, ám érintése mindig életre kelt. Minden egyes aktus után egyre kevésbé tölti ki énem a testemet. Hamarosan kiürülök – üres váz a bőr alatt, akár a többi test a házban. A forgalom és az odafönt elhúzó repülő hangjai a falakon dörömbölnek, gyönyörrel töltötenek el minket. Elélvezünk tanyánk, a zajosan kiáltozó világ belében. Mozgok benne, jól érzem magam. Élénk vagyok, telve szerelemmel, eltűnök, mint gőzölgő lehelet a fagyos légből, lebegek. Nővérem magába szív, s lassan elemészt.

Domokos Tamás fordítása